

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Стара Загора, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Димитър М. Х.

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела Ив. Илиева като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Въззивно търговско дело № 20265501000085 по описа за 2026 година

Обжалвано е решение № 107/18.11.2025 г. постановено по гр. д. № 281/2025 г. по описа на Районен съд – Г., с което са отхвърлени предявените искиове от „А.Б.Б.“ ЕООД против М. К. А. за признаване за установено, че М. К. А. дължи следните суми: 1 000 лв. - главница по договор за кредит № 2110242/19.10.2019 г., ведно със законната лихва за забава от 08.04.2025 г. до окончателното изплащане на вземането, 74,18 лв. възнаградителна лихва за периода 19.10.2019 г. до 20.04.2020 г. и 541, 59 лв. за периода 19.10.2019 г. до 26.03.2025 г., дължими по договор сключен между „К.“ ЕАД и М. К. А., вземанията по който са прехвърлени въз основа на договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 14.03.2022 г. на А.Б.Б.“ ЕООД, по Заповед за изпълнение № 119/11.04.2025 г., издадена по ч.гр.д. № 196/2025 г. по описа на Районен съд - Г., като неоснователни.

Въззивникът „А.Б.Б.“ ЕООД излага доводи за неправилност на обжалваното решение, като го обжалва изцяло. Подробно са изложени съображения и оплаквания в тази връзка. Направено е искане да се отмени обжалваното решение и да се уважат предявените искиове. Няма искане за събиране на доказателства. Претендират се сторените разноси и в двете

инстанции.

В законния срок е постъпил писмен отговор от страна на назначения като особен представител на въззиваемата М. А. - адв. Т. Т., в който е взето становище, че жалбата е допустима, но неоснователна. Сочи, че обстоятелствата, на които се основа искът не кореспондират със закона и морала. Счита, че решението е правилно и законосъобразно, изложени са подробни аргументи в тази връзка. Направено е искане да се отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд са предявени иски с правно основание чл.422, вр. с чл.415, ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1 и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът „А.Б.Б.“ ЕООД моли съда да признае за установено по отношение на М. К. А. съществуване на следните вземания:1000 лв. – главница по договор за кредит № 2110242 от 19.10.2019 г.; 74,18 лв. – договорна възнаградителна лихва върху главницата по договор за кредит лихва за периода от 19.10.2019 г. до 20.04.2020 г.; 541,59 лв. – законна лихва за забава по договора за кредит за периода от 19.10.2019 г. до 26.03.2025 г.; ведно със законната лихва върху главницата по договора за кредит от датата на подаване на заявлението в съда 08.04.2025 г. до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника М. К. А., чрез особения представител, който моли съда да постанови справедлив съдебен акт, който да кореспондира на закона и морала.

Не е спорно, че между „К.“ ЕАД и М. К. А. е сключен Договор за потребителски кредит № 2110242/19.10.2019 г., съгласно който кредиторът се е задължил да предостави на кредитополучателя парична сума в размер на 1000 лева. Кредитът е предоставен по реда на ЗПФУР. Страните са постигнали съгласие същият да бъде върнат на 6 погасителни вноски, всяка една в размер на 179,03 лв., уговореният лихвен процент по кредита е 25 %, а ГПР 28,07 %. Падежът на последната вноска е 20.04.2020 г. Общата сума по кредита възлиза на 1074,18 лв., видно от Приложение 1 към договор за потребителски кредит /л.18/. От ищцовото дружество са представени и Общи условия на „К.“ЕАД за

предоставяне на кредити /л.7-15/.

Не е спорно, че М. К. А. е получила горепосочената сума, което се установява от приетата по делото разписка за извършено плащане /л.31/ с наредител „К.“ ЕАД.

По делото е представен и договор за продажба и прехвърляния на вземания от 14.03.2022 г., сключен между „К.“ ЕАД и „А.Т.“ ЕООД като цедент и “А.Б.Б.“ ЕООД като цесионер и Приложение №1 към него, идентифициращо вземанията, по силата на които кредиторът „К.“ ЕАД е прехвърлил на ищеца и вземанията, произтичащи от процесния договор за потребителски кредит.

По делото е представено пълномощно от 14.03.2022 г. с нотариална заверка рег. № 633/14.03.2022 г. на Цвета Дечева нотариус рег. № 633 на НК, с което цедентът „К.“ ЕАД е упълномощил цесионера “А.Б.Б.“ ЕООД да уведомява длъжниците, по всички вземания, които е прехвърлил с договор за продажба и прехвърляния на вземания от 14.03.2022 г., за настъпилото прехвърляне на вземанията съгласно чл. 99 от ЗЗД, както и да преупълномощава други лица с горните права.

По делото е представено и уведомление за цесия, изпратено от ищеца по делото „А.Б.Б.“ до ответника М. А. за извършената цесия /л.43/, като няма данни по делото същото да е стигнало до знанието на ответника.

Видно от приложено ч.гр.д. № 196/2025 г. по описа на Районен съд –Г., в полза на „А.Б.Б.“ ЕООД е издадена Заповед № 119/11.04.2025 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за 1000 лв. главница по договор за кредит № 2110242 от 19.10.2019 г., ведно със законната лихва за забава от 08.04.2025 г. до окончателното изплащане на вземането, 74,18 лв.-възнаградителна лихва за периода 19.10.2019 г. до 20.04.2020 г. и 541,59 лв. за периода 19.10.2019 г. до 26.03.2025 г. Заповедта за изпълнение е била връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК. В срока по чл. 415, ал. 4 ГПК ищецът „А.Б.Б.“ ЕООД е предявил против М. К. А. искове за установяване на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, задължение на цедента е да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, което

уведомяване има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, законодателят е въвел изискването именно старият кредитор да съобщи за прехвърляне на вземането. Съдебната практика е последователна в разбирането, че е допустимо предишният кредитор да упълномощи новия кредитор за уведомяване на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, както и че уведомление, приложено към исковата молба и достигнало до длъжника с връчване на същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията съгласно [чл. 99, ал. 3, предл. първо ЗЗД](#), с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#). Това обстоятелство следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска на основание [чл. 235, ал. 3 ГПК](#). В този смисъл са Решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о.; Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о. и др.

В случая цедентът е упълномощил новия кредитор /цесионер/ да уведомява от негово име на основание [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#) всички длъжници за сключената цесия. По делото няма данни уведомлението да е връчено на М. К. А. преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Въззивният съд не приема, че длъжникът е уведомен за извършената цесия на вземанията, чрез връчване на препис от исковата молба с приложенията на назначения особен представител на ответника.

Процесуалното представителство може да произтича от закона /в случаите на изрично уредено законно представителство/ или от договор, а представителството чрез особен представител, макар и регламентирано от специална правна норма /[чл. 47, ал. 6 от ГПК](#)/, не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това предпоставки – в т. см. т. 6 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/. Назначеният от съда особен представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява / в т. см. т. 7 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/, от което следва, че особеният представител не е нито законов, нито договорен представител и не може да приема адресирани до представляваното лице /в случая ответника/ материално-правни изявления на трети лица, каквото безспорно е уведомяването на длъжника от стария кредитор по [чл. 99, ал. 3 от ЗЗД](#) чрез

упълномощения цесионер за сключения договор за прехвърляне на вземания, а и след като особеният представител не е осъществил контакти с ответника, то последният като длъжник не може да се счита за уведомен за цесията чрез особения представител.

Поради това въззивният съд намира, че извършеното прехвърляне на вземания няма действие по отношение на М. К. А., тъй като за извършеното прехвърляне не ѝ е съобщено по предвидения от закона ред, т. е. не е спазено изискването на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД – цесията не е породила действие в отношенията между новия кредитор и длъжника. Ето защо „А.Б.Б.” ЕООД няма качеството на кредитор на ответника М. К. А..

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 107/18.11.2025 г. постановено по гр. д. № 281/2025 г. по описа на Районен съд – Г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____